

EGYPTE: EENS DE SMAAK VAN VRIJHEID TE PAKKEN...

Nadat president Morsi in België op bezoek gekomen is om met eerste minister Di Rupo te onderhandelen, nadat hij ondertussen door de heersers van de wereld al erkend is als partner in de uitbuiting en onderdrukking, ontploft het weer serieus in de straten van Egypte.

Het is maandag begonnen, in de Mohammed Mahmoud straat (of anders gezegd: de straat van de ogen van de vrijheid), met confrontaties ter herdenking van de gevechten (tegen het leger) die vorig jaar in deze straat plaatsvonden en waarbij 40 mensen het leven lieten. Deze botsingen gaan enkele dagen door en op woensdag worden de kantoren van Al-Jazeera op het Tahrir-plein aangevallen met molotovcocktails. Donderdag dan verklaart Morsi zichzelf tot alleenheerser. En vervolgens ontploft het langs alle kanten. De gebouwen van de moslimbroeders worden vernield in Ismaïlia, in Port Saïd (de plek die we ons herinneren van de moordpartij op de ultra's – die actief aan de strijd deelnemen – in februari 2012), in Alexandrië (waar er een anarchistische vlag van op de eerste verdieping wappert samen met een spandoek waarop dezelfde woorden te lezen zijn die we kunnen terugvinden op de ruiten van vele taxi's in de stad: “moslimbroeders niet welkom”), het voorbeeld volgend van Malhala (gekend voor zijn textiel-industrie en de opstand van 2008) waar de bureaus van de moslimbroeders in oktober door gewelddadige vlammen vernield werden.

Maar eigenlijk is het allemaal helemaal niet begonnen op die fameuze maandag in de Mohammed Mahmoud straat. De spanningen tegen de moslimbroeders waren al een serieuze tijd aan het stijgen. Je kon het voelen in alle straten en Morsi's beslissing om alleenheerser te worden was niet meer dan een vonk die de woedende geesten in brand heeft gestoken. Als een snelkookpan die je opendoet zonder de stoom eerst af te laten: alles vliegt in je gezicht en in alle richtingen.

Maar eigenlijk is het allemaal helemaal niet begonnen op die fameuze maandag in de Mohammed Mahmoud straat. Het is begonnen in januari 2011, en zelfs veel daarvoor, toen massa's mensen de straat op kwamen om Moebarak weg te jagen, om de vrijheid te veroveren en een einde te maken aan de uitbuiting. En dat is sindsdien nooit opgehouden.

De botsingen met de moslimbroeders die vandaag plaatsvinden verbazen ons niet. Sinds de val van de dictator Moebarak is het verhitte sociale klimaat in Egypte nooit afgekoeld.

Van contestaties en confrontaties tegen de macht (het leger of de moslimbroeders), tot een indrukwekkende reeks van wilde stakingen door uitgebuite arbeiders (deze stakingen werden verre van door de vakbond opgeroepen zoals dat bij ons gebeurt; het zijn stakingen afgekondigd door arbeiders die zichzelf organiseren in basisvakbonden), tot protesten en aanvallen van bewoners die uit hun huizen gezet worden door het leger om er grote bouwprojecten te kunnen installeren voor de rijken, de vernieling van de Syrische ambassade in Caïro in solidariteit met de revolutie ginds, revolutionaire graffiti overal, betogingen tegen het patriarchaat dat een erg aanwezige macht blijft in de Egyptische samenleving en zich onder andere uit in het aanranden van vrouwen op straat en het onderwerpen van vrouwelijke manifestanten aan maagdelijkheidstesten na arrestatie,...

Eens men de smaak van vrijheid geproefd heeft, wordt men niet meer zo gemakkelijk beteugeld. Het is daarom dat er in de periode van januari 2011 (de val van Moebarak) tot vandaag meer arrestaties en doden zijn gevallen dan tijdens de gevechten tegen de ex-dictator. Eerst tijdens de periode voor de verkiezingen (op rekening van het leger), en vervolgens tijdens de periode erna (dus op rekening van de moslimbroeders en allen die hen steunen en met hen samenwerken).

Maar vandaag gaat het niet over een gevecht gelijk aan dat tegen Moebarak. Het gaat hier over een gevecht dat de hele bevolking verdeelt. Zij die de broeders blijven steunen (dit zijn ook de verschillende islamistische groepen, salafisten inclusief), zij die zich ertegen revolteren. Het is op verschillende plaatsen al tot gevechten tussen aanhangers en tegenstanders gekomen. Maar ook in het kamp van de revolterende mensen is er verdeeldheid. Er zijn impulsen aanwezig van zij die het vorige regime nog altijd steunen, van liberalen, van linksen, van anarchisten en van zij die gedesillusioneerd zijn in de broeders en alle politiek. Het gaat hier niet enkel over een gevecht van “allen tegen de dictator”, maar over iets veel diepgaander dan dat.

Zoals dat met alle revoluties het geval is, zal het ook hier niet direct gedaan zijn. Het gaat hier niet over een “eenmalig spektakel om te consumeren” dat de volgende dag weer mooi opgekuist wordt. Laten we dus doorgaan met na te denken over hoe we ons kunnen solidariseren met allen die niet opgeven met strijden tegen de overheersing en de uitbuiting.

MOORDENDE CIPIERS, JUSTITIE MEDEPLICHTIG!

Augustus 2009, Mikail Tekin wordt binnengebracht in de gevangenis van Jamioulx (nabij Charleroi). De cipers willen hem in het cachot opsluiten en gebruiken daarbij heel wat geweld. Uiteindelijk wordt hij buiten bewustzijn naar het cachot gesleept. Volgens het verhaal van de cipers wordt hij daar 10 minuten later dood teruggevonden. Uit de autopsie blijkt dat Mikail gestorven is door verstikking. Een verstikking veroorzaakt doordat zijn strottenhoofd gebroken was. In de weken daarop vinden er verschillende betogingen plaats in Jamioulx en voor de gevangenis. De familie en vrienden van Mikail laten hun woede blijken. De cipers worden ook buiten opgewacht door enkele vrienden met kalashnikovs, ze durven de gevangenis niet meer te verlaten. Ook bij het begin van het proces werd het duidelijk dat de verantwoordelijke cipers een prijs op hun hoofd hadden gekregen. Het proces zelf had natuurlijk niets met gerechtigheid van doen. Maar drie van de 13 aanwezige cipers stonden terecht en ze konden met succes hun vrijspraak door wettige zelfverdediging bepleiten.

VAN REVOLTE NAAR OPSTAND

Debat en discussie met de anarchistische kameraad Alfredo M. Bonanno

Als we ophouden met te geloven in de fabeltjes van de politiek en haar hervormingen, als we komaf willen maken met uitbuiting en onderdrukking, dan dient zich de beslissing aan om het gevecht aan te gaan tegen deze maatschappij. Alles begint met deze keuze voor de revolutie. Vanaf dat moment verschijnt de macht voor onze ogen voor wat ze is: kwetsbaar en afhankelijk van onze instemming. De strijd, de revolutie, is dan een levenskeuze.

Als we begrijpen dat elke staat, dat alle autoriteit het tegenovergestelde is van vrijheid; dat zolang er uitbuiting bestaat we altijd slaven zullen zijn, dan is de vraag die zich stelt niet over hoe we onze kooien wat kunnen bij Schilderen of hoe we de leiband die ons tegenhoudt wat langer kunnen maken, maar hoe de staat en de autoriteit te vernietigen. En het is daar dat zich de hele vraag van de opstand stelt.

Als een wolk de hemel kan verduisteren, als een vonk de prairie in vuur en vlam kan zetten, als de recente opstanden in Tunesië, Egypte, Libië, Griekenland en Londen het geloof dat “niets mogelijk is” grondig hebben dooreengeschud, dan willen we deze gelegenheid te baat nemen om na te denken over de opstand vandaag, morgen, in deze stad die alsmaar meer lijkt op een grote openluchtgevangenis – waar de mogelijkheid van de muiterij de nachtmerrie van de macht is.

Woensdag 12 december om 19u

in al-Horya, Ropsy Chaudronstraat 18, Anderlecht (naast de hoofdingang van de Abattoirs)

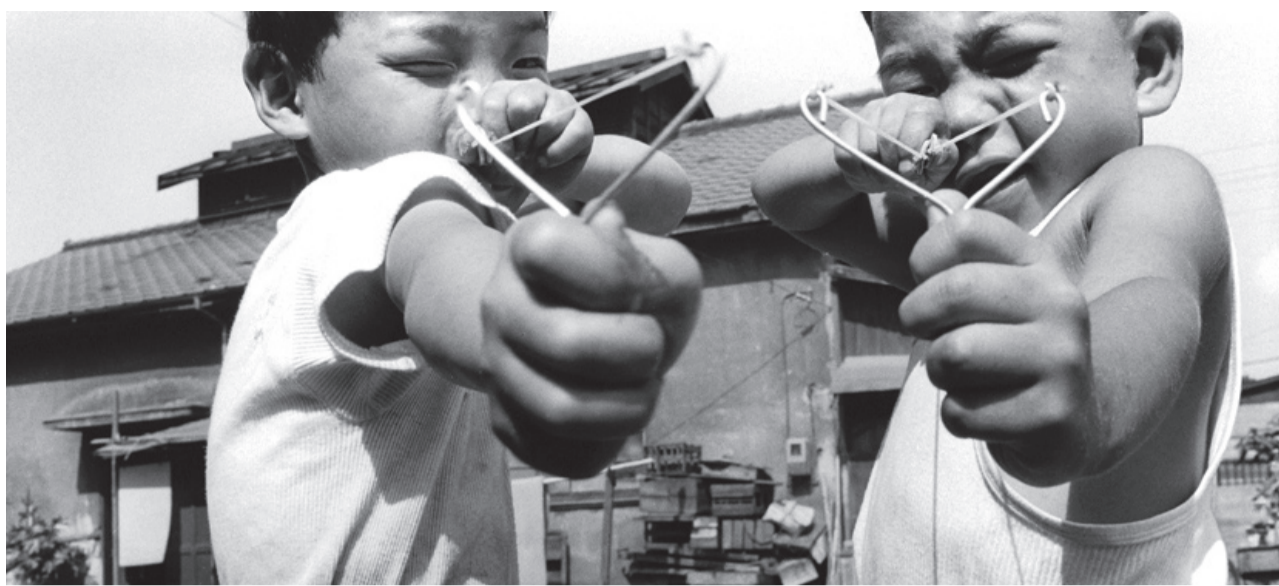
In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolutie. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Regelrechte verwoesting • De STIB klaagt over aanvallen en vandalisme tegen haar infrastructuur (toegangspoortjes, cameras, reclamepanelen, metrostations, metrolijnen...). Volgens dit populaire bedrijf gaat het over groepjes die zich toelagen om systematische vernielingen. En trouwens: meerdere buschauffeurs in Anderlecht en Molenbeek die graag controleurtje spelen werden op gepaste wijze bedankt voor hun gedrevenheid: toen ze de “validering van de vervoersbewijzen” eisten, kregen ze wat klappen van de reizigers-piraten.

Revolte in het gesloten centrum • Enkele tientallen sans-papiers die vastzitten in het deportatiekamp van Brugge zijn in opstand gekomen: ze barricadeerden de dagruimte, vernielden die en gingen vervolgens de confrontatie aan met de ordetroepen. Een brand die daarna uitbrak in het centrum werd jammer genoeg snel bedwongen. Solidariteit met degenen die in opstand komen tegen opsluiting; dat geen enkele revolutie geïsoleerd blijft binnen de vier muren van een gesloten centrum, gevangenis, school, wijk,...

Vuur voor de consumptietempels • Een opzettelijke brandstichting heeft de gebouwen van een winkelcentrum vlakbij Antwerpen beschadigd. Er waren werken aan de gang; de nachtelijke bezoekers staken het werfmateriaal in brand.

De dagelijkse routine saboteren • In de buurt van Doornik werd een spoorlijn gesaboteerd. Onbekenden vernielden de elektrische apparatuur die de signalisatie regelt; daardoor werd het treinverkeer een dag lang opgeschort.

BRIEF UIT DE GEVANGENIS VAN ST-GILLIS

Mensen die in elkaar geslagen en vernederd worden, het is onze dagelijkse realiteit hier in de hoge veiligheidssectie in de gevangenis van Sint-Gillis, de vleugel B vol cachotten. De vleugel werd 3, 4 maanden geleden hernieuwd geopend, we hebben hier allemaal een individueel regime en ze hebben de ergste, meest provocerende cheffen bij elkaar gebracht.

Een paar dagen geleden hebben ze hier Ali El Ouakadi binnengebracht in de ziekenboeg, volledig toegetakeld door de Mechelse politie die was binnengevallen in de gevangenis na een bezetting van de binnenplaats. Even later kwam Lahoucine El Haddouchi hier toe, hij werd KO geslagen door de politie. Ook zijn broer Hassan werd geslagen door de politie.

Lahoucine zit ook hier op de vleugel, maar de cheffen doen er alles voor om te voorkomen dat we elkaar helpen. Als er iemand iets nodig heeft, eten, of iets anders, verbieden ze het als we elkaar willen helpen. Het eten is oneetbaar, ze maken drama's van kleine dingen zoals drank buiten brengen op de wandeling. We worden constant gefouilleerd, het lijkt het wel een militair kamp zoals in Merksplas. We moeten van die kartonnen, grijze broeken dragen. De raampjes zijn hier echt klein, je kan nauwelijks naar buiten kijken. Als je het minste terugzegt, krijg je meteen tuchtrapreport en cachot. Het is hier onmenselijk. Ze proberen ons psychologisch kapot te maken.

Ze willen ons hier zot maken op de vleugel. De vaste kwartierchef van vleugel A, Effix, komt hier geregeld langs om boel te zoeken. Hij staat gekend om jongens in elkaar te slagen, en mensen zonder papieren. Anderhalve maand geleden had ik nog ruzie met hem. Ik zei hem "Probeer eens met mij te doen wat je met anderen doet." Hij kreeg schrik en drukte de alarmknop in. Het interventieteam van cipers is gekomen en hebben mij in de boeien gelegd en in het cachot gestoken. Een andere chef doet de spanning zo stijgen, ze wil dat we allemaal doorslaan. Vandaag (26 november) heeft iemand hier zijn arm opengesneden met een scheermesje. Hij was naar buiten gegaan met zijn training over zijn grijze gevangenisbroek (het is koud buiten!) en daarvoor had hij van een chef 15 dagen cachot gekregen. Sommige kwartiercheffen zijn echt hoerezonon.

Maar sommigen willen de boel hier omdraaien.

Toen Ali en Lahoucine hier toegetakeld zijn toegekomen, ben ik kwaad geworden en heb ik boel gehad met de adjudant. Ik heb ook in mijn cachot kapotgemaakt wat ik kon, niet veel dus. Ik heb een tuchtrapreport, morgen moet ik voorkomen. We hebben ook even geweigerd om terug te komen van de wandeling, maar de weersomstandigheden en de lage moraal maken het er niet gemakkelijk op. Hier zitten veel jonge gasten die denken dat ze niets kunnen doen. Er wordt constant gehanteerd met het afpakken van bezoek, het enige wat we hier hebben. De bezoekerszaal is piepklein en je moet vroeg op de lijst staan en niet iedereen kan bezoek krijgen. De spanning stijgt en stijgt, we zitten hier 22 uur op 24 op cel, de cheffen maken ons zot en in plaats van de woede op hen uit te werken, vechten de gevangenen het onder elkaar uit. Er is meer en meer ruzie op de wandeling.

Zaterdagochtend (22 nov) is iemand kunnen ontsnappen. Zijn broer is met hem verwisseld na het bezoek. Zijn broer heeft de hele zaterdag en zaterdagnacht in de gevangenis doorgebracht. Ze zijn er pas zondagochtend achter gekomen. Ze zijn totaal voor schut gezet. En nu moeten we het allemaal bekopen. Bij de celgenoot van de ontsnapte gevangene is een hele knokploeg binnengevallen, en hij heeft 9 dagen cachot gekregen. Omdat zijn celgenoot ontsnapt is? Een pure vergeldingsactie.

De media wil die jongen zwartmaken door terloops even te zeggen dat hij voor verkrachting zit, terwijl iedereen weet dat het over een stukgelopen relatie gaat. Zeggen dat hij een verkrachter is, is een pure leugen. Een maand geleden is zijn broer overleden, en ze hebben hem niets gegund. Hij heeft hem niet meer mogen zien. Niets.

Over 8 maanden kom ik buiten. Stel uzelf eens de vraag, hoe komt een mens buiten na zoveel jaren te hebben doorgebracht in dergelijke omstandigheden? Door alles wat ik hier gezien heb en meegemaakt heb, kom ik buiten met alleen maar meer woede.

Uit de hoge veiligheid van Sint-Gillis,
Hakim El Ghazouani

GEVANGENEN BRUTAAL IN ELKAAR GESLAGEN NA BEZETTING VAN DE BINNENPLAATS

Deze dag zal niet zijn zoals alle andere in de gevangenis. Anders dan de dagelijkse vernederingen die ondergaan worden zonder replek, de dagelijkse chantage die het verzet moeten uitwissen. Op 22 november weigeren 40 gevangenen rustig naar de cellen terug te keren.

De hele maand november was al allesbehalve rustig in de gevangenis van Mechelen. De cipers hadden in het begin van de maand 24 uur het werk neergelegd om meer personeel en meer repressie te vragen. De politie nam hun plaats in, en voor de rest: geen bezoek, geen activiteiten, geen wandeling etc. Een week later weigerden 4 gevangenen overgeplaatst te worden naar een andere cel, ze weigerden pionnen te zijn die de directie zomaar kan verplaatsen op haar gevangenisbord. De interventiepolitie viel de gevangenis binnen om met hun matraken het verzet in de kiem te smoren.

Een week later kondigt de directie aan dat ze het regime nog strakker zal maken en de tijd van de wandeling zal halveren. Wetende dat de activiteiten het eerste is wat verdwijnt wanneer de cipers druk willen uitoefenen, wetende dat er sowieso weinig de moeite activiteiten zijn (en dat die voorbehouden zijn voor diegenen die zich onberispelijk gedragen) en het uurtje wandeling de enige tijd is die je buiten je cel kan doorbrengen, is dit een zware klap tegen de gevangenen.

Enkele gevangenen beslissen de koude te trotseren, nemen het risico om het bezoek en andere "privileges" te verliezen en bezetten de binnenplaats. De onderhandelingen beginnen maar lopen snel vast. Niet alle gevangenen delen de keuze voor de rebelse weg en als antwoord blokkeren sommige gevangenen de toegang naar binnen. Op dat moment roept de directie de Robocops van de Mechelse politie erbij, de derde keer op een maand tijd. Zes interventieploegen van gewapende en gemaskerde politiemannen vallen binnen met twee hondenteams. De gevangenen laten zich niet doen en trotseren de politie. Het heen en weer getrek zal nog tot 23 uur duren.

Het verzetsmiddel van de binnenplaatsbezetting wordt regelmatig gehanteerd door de gevangenen. Maar deze keer was de directeur van de gevangenis van Mechelen, Hilde Guffens, bereid om haar waakhonden tot het uiterste te laten gaan. De politie blijft ook de volgende dagen in de gevangenis en neemt wraak op enkele gevangenen, onder het goedkeurende oog van de directie.

Ali El Ouakadi, een Mechelse kickbokser die twee jaar geleden de moed had gehad om tijdens een arrestatie de politie aan te vallen, werd volledig in elkaar geslagen door de interventiepolitie. Ze trokken een plastic zak over zijn hoofd, maakten hem vast aan een stoel, sloegen zijn handen en voeten in de boeien en sloegen hem murw. Zijn schedel is van het linker tot het rechteroor opengereten. Hij werd naar de gevangenisboeg van Sint-Gillis (Brussel) overgeplaatst en al snel bleek dat hij er zo erg aan toe is dat hij daar niet kon behandeld worden. Nu verblijft hij in een ziekenhuis in Brussel.

Lahoucine El Haddouchi en zijn broer Hoessein werden ook in elkaar geslagen door de Mechelse politie. Lahoucine is de jongen die een paar jaar geleden zijn kameraad met een helikopter uit de gevangenis van Brugge heeft doen ontsnappen. Ook hij werd vastgebonden op een stoel, gehandboeid en knock-out geslagen door de politie. Hij werd overgeplaatst naar de ziekenboeg van Sint-Gillis. Nu verblijft hij in isolatie op de afdeling hoge veiligheid dat daar een paar maanden geleden werd ingehuldigd.

Wanneer de opstandige gevangenen aankomen in Sint-Gillis verloopt ook daar niet alles rustig. Een gevangene zoekt boel met een adjudant, wordt in het cachot gestoken en vernield daar wat hij kan. Ook wordt de binnenplaats van Sint-Gillis even bezet uit solidariteit met de opstand in Mechelen.

« Il y avait un commissariat... et maintenant il n'est plus là » • Vroeg 's morgens braken onbekenden de ramen van een politiekantoor in het Hasseltse en staken het daarna in brand. Het vuur vernielde een deel van het gebouw. Eens te meer toont een kleine aanval zoals deze aan dat de politie kwestbaar is – het gaat er gewoon over het juiste moment en de juiste plaats te kiezen om de beschermers van de staat aan te vallen.

Tegen grenzen en vaderlanden • Aan de vooravond van 11 november werden in het Brusselse verschillende oorlogsmonumenten die de wreedheden van de Staat herdenken (oorlog, kolonialisme,...) en de ideologie ervan verheerlijken (nationalisme, racisme, vaderland) besmeurd met roze verf.

Geen collaboratie met de staat • In Luik werd de net herbouwde opslagplaats van de zaak Cataldo in brand gestoken. Enkele maanden geleden werd de winkelruimte reeds verwoest door een opzettelijke brandstichting. De werknemers van Cataldo overmeesterden in april 2012 drie mensen die een naburige winkel hadden overvallen en leverden ze uit aan de flikken.

Geen feestje voor yuppies • De nieuwe hippe discotheek K-nal langs het kanaal, vlakbij de oproerige Maritiemwijk, wordt duidelijk niet door iedereen op prijs gesteld. 's Nachts werd op verschillende plaatsen in het gebouw brandgesticht, de schade is aanzienlijk.

Offensieve solidariteit • In het Franse Notre-Dames-des-Landes is al jarenlang een radicale strijd bezig tegen de plannen om een nieuwe luchthaven aan te leggen. De politie ging onlangs over tot de ontruiming van een deel van de bezette zone. Op vele plaatsen vonden solidaire aanvallen plaats tegen de voorstanders en financierders van het luchthavenproject. Ook in Brussel werden de kantoren van Vinci, het bedrijf dat de luchthaven wil bouwen, meerdere keren

besmeurd en kapotgeslagen. Vinci heeft ook een branche die aan parkeerbeheer doet: in Maasmechelen werden alle parkeerautomaten gesaboteerd in solidariteit en in Brussel werden parkeergarages van Vinci opgesmurkt met solidaire slogans.

Aan ieder zijn feestje • Tijdens een feestje van extreem-rechtse studenten in Gent zijn een aantal pretbedervers opgedoken. Zes fascistische studenten werden aangevallen, drie raakten gewond. Laten we deze vijanden pakken waar ze ons niet verwachten; als een bliksem bij klare hemel.